

M E S E V I L Á G .

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

A vándorló király.

Mese-mese mátká
Egerek királya
Tarisznyát akasztott
Egyszer a nyakába.

Megunta a népet
Meg a bársonyszékét
Meg sem állt míg el nem érte
Az országa szélét!

Hanem ott egy sárga
Cica állt utjába:
— Hova indul, egereknek
Vitézlő királya?

Megyek, mendegélek,
Míg csak odaérek
Hol sajt még az üvegje is
Az ablak szemének.

— Egerek bírja
Hatalmas királya
Messze indult, egymagában
Oda nem találta.

Én sem tudnék róla
Ha nem lettem volna
Valaha e csudálatos
Országnak lakója!

Ha magas felsége
Terhének nem vélne
Elkisérném s odaéérnék
Még a napkeltére!

Megköszönöm szépen
Kenyeres vitézem
Vezéremnek teszlek tüstént
Ha elérjük — épen.

Mese-mese mátká
Egerek hazája,
Vándorló királyát
Azóta sem látta!

ANDOR BÁCSI.

A szív és a zsebóra.

-- Mese. --

A gazdag ember ott fektült a diványon és ebédutáni álmát aludta. A szája egészen nyitva volt és krárogott és hortyogott, mint egy fűrésztelep. Egyebekben azonban olyan csönd volt a szobában, hogy a legyek zümmögését is hallani lehetett. A legyek a pohárban levő bormaradékot szürcsölték fel kicsiny csápaikkal, majd rávetették magukat a kuglóf-mozsákra, amelyek a finom porcellán tányérokra heverték. Bizony, itt jó dolguk volt és mégis az orrán táncoltak a gazdának, akinek hivatlan vendégei voltak. Mert hálátlanság a világ bére.

De az alvónak mellében és mellén ugyancsak élénk élet pezsgett. Aki figyelmesen odahallgatott, lassu, csevegő suttogást vehetett ki: „tiktiktik — tiktiktik“ és belülről tompán, taktusszerűen hangzott a válasz: „poch-poch-poch-poch“. A zsebóra és a szív volt. Szorosan egymás mellett fektüdtek és mindegyik végezte munkáját.

— Urunk alszik — mondta a szív — de nekem nem szabad aludni, én nem alszom soha, ha én el akarnék aludni, akkor uram sohasem ébredne fel többé!

— Mit csinál ön tulajdonképpen ott bent — kérdezte a zsebóra.

— Az egész limlomot én tartom lendületben. Én egy nagy szívvarnyi készülék vagyok és nyomom a vért az uram erein keresztül. Igen, ez nem kicsiség. Ha csak egy pillanatra abba akarnám hagyni, akkor az uram eltemethetné magát. Ötven év óta dolgozom megszokás nélkül, de nincs benne köszönet. Figyeljen csak ide, 50 év, 1826 nap, vagy 438000 óra. Tehát több mint 26 millió perc mullott el, amióta uram született és amióta én vért a testén keresztül pumpálok. Ha ön jól megfigyeli, megszámlálhatja, hogy én percenkint 70 ütést teszek, tehát az ötven év alatt 1840 milliószor ütöttem, anélkül, hogy egyszer is megpihentem volna.

— Ez valóban jókora munka, azt el kell ismerni — védekezett az óra — s hűséges szolgálat, amelyért bizonyára fejedelmi díjazást kap urától.

— Óh istenem — mormogta a szív ő inkább elégedetlen még. Nemrégiben a legnagyobb melegben fölkapaszkodott velem egy magyas hegyre. Rettenetes história volt ez, úgy lesanyargattam magam, hogy azt hittem végem van. Végül is nem ment tovább s amikor ő mint gyorsabban szaladt és mind többet kívánt tőlem, ekkor én egyetlen egy ütést kihagytam. Láttá volna, hogy erre a gazdám milyen borzasztóan izgatott lett s átkozódott, hogy milyen rossz szive van. No láthatja, hogy milyen hálátlan ember.

— Ön is fémből van? — Kérdezte az óra.

— Nem — válaszolt a szív — s még ez a szerencsém, különben rég rámentem volna. Én csupa izomból vagyok összeállítva, azok tovább tartanak, mint az acél, vagy vas.

— És ha egyszer javítani kell Önt — kérdezte az óra ha az óráshoz kell vinni, hogy a kerekeit kikéfélje és uj rugót tegyen be, mit csinál akkor az ura?

— Mindez szükségtelen — dörmögte a szív — kerekeim és rugóim nincsenek, én önmagamot javítom. Egyszer volt az uram velem egy embernél, aki embe-
reket tud javítani. Nagy pápaszem volt az orrán és

Gyerekközpont. Hü, a kutyafáját gyerekek, tudjátok-e, hogy még a feneketlen vasfazék is megtelt a sok levéllel, tanka levelezőlappal, melyeken a rejtvények megfejtését beküldöttétek! Hát a megfejtők között a következőknek kedvezett a forgandó szerencse: Sipos Endre, Békéscsaba, Donászy F. „Mátyás király ifjúsága“ c. könyvet, Rostás Margit, Hódmezővásárhely, Gaál M. „Magyar hősök és királyok“ c. könyvet, Mike Gyula, Kispeszt, Benedek E. „Kőrösi Csoma Sándor utazása“ c. könyvet kapta. Olvassátok szeretettel és legyetek jó gyermekek.

latinul mondta az uramnak, hogy mi baja van. Azután egy csövel az én ütéseimet hallgatta és az uramnak meg kellett innia egy nagy üveget tele keserű csöppekkel. A gyomor nagyon mérgeződött emiatt, mert azt mondta, hogy mi köze neki ehhez az egész históriához.

— Örüljön, hogy nincs dolga az órással — válaszolt a zsebóra. Rettenetes dolog az. Minden tagomat széjjel veszik, a kefék alá kell feküdnöm, amelyek apró, kis vasfogakkal szurkálnak a beleimbe, csipnek és szorítanak s valami éles dolog úgy megvakarja a hátamat, hogy forgácsok röpködnek belőle. Az ur három tallért fizetett és a doktor azt mondta, hogy én egy öreg kereplő vagyok és elgörbült cilinderem van.

— Ön is pumpol vért? — kíváncsiskodott a sziv.

— Isten őrizzen — kiáltott fel ijedten az óra. Én tiszta aranyból vagyok, de nem az a fődolog, ez csak külsőleg. Nekem gazdag belső életem van. Bennem úgy motolál, mint egy malomban. Egyik kerék forgatja a másikat és a fődolog, hogy pontos vagyok. Pontosság a legszebb udvariasság, szokta gazdám mondani és toporzékolva dühöng, ha egyszer elkésem. Én azonban olyan lelkiismeretes vagyok, hogy másnap egy kicsit gyorsabban szaladok, de ez újra nem tetszik neki. Az emberek hálátlanok és nem tudják, mit akarnak.

— Mit örül Ön a malmában? — érdeklődött a sziv.

— Semmit sem őrlök, én az időt csinálom!

— Időt? Időt? Kérdezte csodálkozva a mell szivattyugépe — micsoda ez?

— Hjah — sugta az óra — pontosan én sem tudom, de nagyon értékes dolog lehet, mert az uram azt mondja, hogy az idő pénz és a pénz kormányozza a világot. Én fontos szerepet játszom az életben. Császárok és királyok utánam igazodnak és minden fontos ügyben tanácsul hívnak. De az emberek hozzám sem hálásabbak, mint Önhöz. Nézze, én husz éve vagyok uram szolgálatában és ez jelent valamit. Egy másodpercben ötször tiktakkolok, tehát egy órában 18000-szer és 432000-szer egy napban. 158 milliószor egy év alatt. Éjjel nappal megszakítás nélkül dolgozom. Az év lendítő kerekem nem nagyobb mint uramnak egy ujjkörme, villámgyorsan forog évek óta, oly gyorsan, hogy alig lehet látni. Ha egyes irányban gördülne, akkor naponta 36 kilométert tenne meg és három év alatt körüljárná egyszer az egész földgolyót. És emellett bennem minden kicsiny és finom, olyan vékony tegelyeim vannak, mint egy hajszál és egy íci-pici rágóm van. Nem eszem és nem iszom semmit, minden évben csak néhány csöpp olajra van szükségem, de az emberek olyan hálátlanok, hogy nem lehet kedvükre tenni. Ha tehetném, messze elmennék a világból, de itt fekszem leláncolva, mint egy szelindek.

— Mindenkinek megvan a maga baja — füzte

Bácsi kérem

olvassa el a **Új Élet** legújabb számában.
Meseországát az

Nekem nagyon tetszik. Apuka megígérte, hogy ezután minden vasárnap megveszi az Új Életet.

hozzá a sziv. Nekem figyelmem kell állandóan, hogy itt belül minden rendben menjen. Az én uramnak tizen-négy liter vére van az ereiben és azt én naponta hat-százszor pumpolom körül. Bizony szép munka ez, s ahelyett hogy mekönynyitené, szinte beteggé tesz az uram az örökös borivásával és cigaretta füstölésével. S ehhez még a mérgeződés az egyes tagokkal.

Egyszer sok vér van a fejben s fejfájása van, majd olyan ügyetlenül ül le az uram, hogy az ereket ő megnyomja és a lábai elzsibbadnak, mert a vér nem tud átömleni a vezető csöveken, majd a kezek panasz-kodnak, hogy kevés vért kapnak és megfagynak. S mindig én vagyok a hibás!

— Én — panaszkodott a zsebóra — évek óta tartó háboruban élek a mutató testvérekkel. Ők azt hiszik, hogy ők a legfontosabbak, miután az ur csak órájuk néz, de ha a rugószerkezet nem viszi, akkor mire sem lehet használni őket. S örökös civódásban élnek egymással. A kicsiny kövér mérgelődik, hogy a hosszú sovány mindig elhagyja őt és belekapaszkodik a frakkjának a csücskébe, hogy az egész mutatószerkezet a pokolba való. De legkiálthatatlanabb az az egészen kicsiny, amelyik mindig egészen kis körben szaladgál, mint egy cirkuszló. Ő szeretne menni egész odáig, ahol azok a kövér számok állanak és mindig belecsimpaszkodik a hosszú soványba, vagy a mutatólapon csuszkálgat, míg minden megáll. És ekkor az ur dühöngve engem vesz elő, keményen az asztal széléhez vagdos, szinte azt hiszem, hogy széjjelmennek beleim. S rettenetes szavakkal szidalmaz és azt állítja, hogy egy utolsó hagyma vagyok és ha nem lennék aranyból, hát kidobna az ablakon.

— Pszt! — intett a sziv — felébredt!

Valóban ő fölébredt, „Uáh! Aah! Huaaa!“ kiáltotta hangosan és mindkét lábával egyszerre leugrott nyugvóhelyéről. Kihuzta az órát, „fél őt“ — mondotta. — „Remélhetőleg jól jár ez az öreg borsórló.“

— Igen, igen — sóhajtotta az óra — hálátlanság a világ bére. (Ford. S. N.) Brunó H. Bürgel.

NYÁR UTÁN — CSÓK UTÁN.

Alvó csókok kósza álma
jár az alkonyok nyomába'.
Rिंगó füzek néma árnya
mintha a csendre vigyázza.

De jó is — mégis, mintha fájna,
hogy harsan néha régi lárma,
táncát a gyermek-had ha járja
a réten halkuló homályba'.

És furcsa szárnyon száll a nóta:
„Ringa-ringa-ringarája!
Hol a Jancsi két libája?
Ringa-ringa-ringarája!
Róka szomszéd, merre látta?“

S a furcsa kis melódiára
— maga se hitte, maga se várta —
valaki — csókok kivert kutyája
ajkába harap, úgy dudorássza:

„Ringa-ringa-ringarája!
— sirni holnap — kacagni máma!
Ringa-ringa-ringarája!
— jön már az ősz a csókra, nyárra —
Ringa-ringa-ringarája!
— meghalni indul valaki örre —“

Barbarits Lajos.